

POMLADNI TRENUTKI

Valentin Cundrič

- 1 Zmedena sem od tokov
ki se v tebi pretakajo.
Zmedena, ker so me posadili
na ramena.

Čelo rož imaš
in dlan grmov.

Tako si dober.
Tvoje ustnice so ustnice
lačnega jelena.

- 2 Na pragu ždim.
Na nebu gnezdijo
moje oči.
Veter mi kot ovca
liže slane roke.
Dolina je polna vriskov.
Za koga
v rokah nagelj držim?
Na pragu ždim.
Toliko je mleka
v sadežu življenja.

- 3 Reke so nestalne.

Med njimi so jase,
polne pašē in živali.
Gmajne so med njimi
in mladi pastirji.

Reke so nestalne.
Jaz pa ne menjam struge,
tečem za teboj.

4 Besede,
ki sem ti jih namenila,
so zrele.

Zakaj te ni?
Molčati ne morem...

5 Ognjišče mi je boke
razgrelo.
Prsi, trudnih
od čakanja,
se le noč dotika.

Dan se je skozme pretil
kot vroč studenec,
kje si,
tkalec moje žalosti?

SPOMIN NA MRTVEGA PRIJATELJA

Valentin Cundrič

I

Življenje je bahavo,
dokler ga živimo,
potem je svetilka tema
in deklica prst.

Potem je sleme jok
in spomin goličava.
Veje veselja so grčave
in se ne dajo upogniti.

Kaj te je odpoklicalo
od mene, ki sem spal
med rožnatimi mrežami?

Kdo te je spremil
skoz tisoč vhodov strahu
do tja,
z rokami na očeh?